

I tak, Rosya, zmożona przez klęski wojny z Japonią i wewnętrzną zawieruchę, na razie nie mie-
sza się czynnie do spraw bałkańskich. Obowiązuje
ją jednak układ z Austro-Węgrami w Mürtstegg
zawarty, w myśl którego ma tam działać tylko
w porozumieniu z monarchią Habsburgów. Turcy,
najwięcej interesowana, doświadczywszy siły swego
oręza na Grecyi, nie zrzecze się tak łatwo prero-
gatyw, przysługujących jej z mocy położenia geo-

Jednym z nich będzie niezawodnie jego teść,
ks. Nikita Czarnogórski, drugiego kaptuje sobie
w Grekach, złożony uroczyste odwiedzić ich
królowi Jerzemu w Atenach, gdzie widocznie za-
pomniano doświadczenia ostatniej wojny z Turcyą.
Z tej okazji sądźmy, że nie bez interesu będą
dla naszych Czytelników podane w dzisiejszym nu-
merze „Nowo. Illustrowane“ podobizny członków
rodziny królewskiego domu greckiego, którego gło-

Wuj i siostrzeniec.

Związki pokrewieństwa nie odgrywają już w dzi-
siejszych czasach tej roli w polityce, co ongi. W ka-
żdym jednak razie, przyczyniają się do zbliżenia
rodzin panujących, i, co zatem idzie, do pewnych
względów, jakimi muszą się kierować rządy odno-
śnych krajów, których regenci węzłami krwi się
połączyli. Rzecz prosta, iż tam, gdzie jedna ze stron

Odwieczny w Atenach: Królewska rodzina grecka: Następca tronu ks. Konstanty, jego żona ks. Zofia, ks. Jerzy, były generalny komisarz Krety, ks. Mikołaj, ks. Andrzej.

graficznego i tradycji historycznych, Włochy wre-
szcie — oddawna mające chętkę na Albanie — nie
mogą obojętnie patrzeć na postępy Austro-Węgier,
które zwolna, lecz stale, dążą w myśl postanowień
traktatu berlińskiego „poza Mitrowicę“ ku zatoce
Salonickiej, ku pełnemu Śródziemnemu morzu.

Grecya, podobnie jak Włochy, patrzy wielce
zazdrosnym okiem na nietyle wprost agresywne,
ile kulturalne postępy Austro-Węgier na Bałkanie.
Potomkowie Hellenów nie mają wprawdzie dobrej
racyi do zagarnięcia Albanii, podobnie jak i po-
tomkowie Rzymian, lecz uważaliby za cios zadany
żywośnym swym interesom narodowym, gdyby czar-
no-żółte chorągwie powiewały nad krainą, położoną
między granicami Grecyi, Serbii, Bułgaryi i Czarno-
góry.

W tem o-
świetleniu od-
wiedziny kró-
la Wiktora E-
manuela, w to-
warzystwie mi-
nistra spraw
zagranicznych
Tittoniego, na-
bierają więk-
szego znacze-
nia, niż uwa-
żane jako zwy-
kła forma
grzeczności.

Zważywszy
dalej cały sze-
reg zarządzeń
wojskowej na-
tury, tak ze
strony Włoch
jak i Austro-
Węgier, jakich
dokonano w
ciągu kilku u-
biegłych mie-
sięcy, można
łatwo przyjść
do wniosku, że
interesy dwóch
kontra-
hentów trój-
przymierza, są
bardzo sprze-
czne. Nic więc
dziwnego, że
dość wojowni-
czo usposobi-
ony król Wikt-
tor Emanuel,
na wszelki
przypadek,
szuka sobie
sprzymierzeń-
ców na Bałka-
nie.

wą jest król Jerzy, rodzony brat obecnego króla
duńskiego Fryderyka VIII, cesarzowej-wdowy Maryi
Feodorownej i królowej angielskiej Aleksandry.

Parantelę ma on piękną, następcę tronu jest
ożeniony z siostrą cesarza Wilhelma — ta jednak
nie pomogła mu wcale, gdy w roku 1897 Turcyę
od pochodu na Ateny powstrzymała cała Europa,
ale nie męstwo jego żołnierzy lub Niemcy. Być
może, że tym razem spotkanie się w Rapallo kan-
clerza Bülowa z Tittonim nie pozostało bez wpływu
na odwiedzin Wiktora Emanuela w Atenach, a wła-
ściwie je przyspieszyło.

spokrewnionych jest słabszą, daleko większą przy-
kładą się wagę do przyjacielskich stosunków z mo-
żnym kuzynem — niż tam, gdzie sytuacja obu-
stronnie jest, mniej więcej, równa.

Najdobitniejszy tego dowód mamy na Edwar-
dzie VIII, który swego rodzzonego siostrzeńca, ce-
sarza-podróznika, traktuje z drastycznie okazywa-
nem lekceważeniem, a który Alfonsa XIII, męża
swej siostrzenicy wyróżnia okazywanemi ciągle
i ostentacyjnie sympatjami.

Ostatnie spotkanie się władców Wielkiej Bry-
tanii i Hiszpanii w Kartagenie stanowi dalszy ciąg
tych przyjaznych między nimi stosunków. Wtaje-
mniczeni twierdzą, że było ono wynikiem „ser-
decznego porozumienia“ między Madrytem a Lon-

Pogrzeb prezydenta Michalskiego: Po wyniesieniu zwłok, przed ratuszem przemawia dr. Rutowski.

Fot. n. dw. N. Lissa we Lwowie.